

ROMÂNIA

SENATUL ROMÂNIEI

Nr. 6144 / 10-07-2026

Biroul permanent al Senatului

L 3/2025, 10 iulie 2026

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

București, 10 iulie 2026

Domnului Mircea ABRUDEAN
Președintele Senatului

În temeiul articolului 77 alineatul (2) din Constituția României, republicată,
formulez următoarea

CERERE DE REEXAMINARE

asupra

**Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 150/2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului
nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în
România**

La data de 26 iunie 2026, Parlamentul a transmis Președintelui României, în vederea promulgării, Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 150/2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România (PL-x nr. 50/2025).

Prin legea trimisă spre promulgare a fost aprobată, cu o modificare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 150/2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România.

Prin art. I pct. 4 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 150/2024 a fost introdus, la art. 20 al Ordonanței Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România, un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins: „(2) În vederea respectării criteriilor minime care au stat la baza emiterii certificatului de clasificare anterior intrării în vigoare a Legii nr.

10/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local, prin derogare de la prevederile art. 333 alin. (5) și ale art. 362 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, unitățile administrativ-teritoriale pot închiria unităților hoteliere, prin atribuire directă, locurile de parcare, aflate în proprietatea publică sau privată a acestora și la o distanță mai mică de 50 m de unitățile hoteliere, la un preț stabilit în conformitate cu prevederile alin. (1) și (2) ale art. 333 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare.”

În cadrul procedurii parlamentare, la Camera Deputaților (cameră decizională) a fost adusă o modificare dispoziției menționate mai sus, după cum urmează:

„La articolul I punctul 4, alineatul (2) al articolului 20 se modifică și va avea următorul cuprins: (2) În vederea respectării criteriilor minime care au stat la baza emiterii certificatului de clasificare anterior intrării în vigoare a Legii nr. 10/2020 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 71/2002 privind organizarea și funcționarea serviciilor publice de administrare a domeniului public și privat de interes local, unitățile hoteliere și restaurantele beneficiază de un drept de **preemptiune** (s.n.) la închirierea, în condițiile legii, a locurilor de parcare aflate în proprietatea publică sau privată a unităților administrativ-teritoriale și la o distanță mai mică de 50 m de unitățile hoteliere și restaurantele respective, la prețul rezultat din licitația publică organizată în conformitate cu prevederile art. 333 alin. (5) și ale art. 362 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.”

Având în vedere conținutul normativ al modificării aduse la Camera Deputaților (camera decizională), apreciem că se impune reanalizarea soluției legislative de către Parlament, pentru motivele dezvoltate în cele ce urmează.

Astfel, prin modificarea adusă la Camera Deputaților (cameră decizională), a fost instituit un drept de „preemptiune la închiriere” al unităților hoteliere și al restaurantelor, în privința locurilor de parcare aflate în proprietatea publică sau privată a unităților administrativ-teritoriale și la o distanță mai mică de 50 m de unitățile hoteliere și restaurantele respective, la prețul rezultat din licitația publică organizată pentru închirierea respectivelor locuri de parcare.

Conform art. 1730 alin. (1) din Codul civil, „în condițiile stabilite prin lege sau contract, titularul dreptului de preempțiune, numit preemptor, poate să cumpere cu prioritate un bun”.

Așadar, dreptul de preempțiune conferă titularului său o prioritate la încheierea **unui contract de vânzare** având ca obiect un anumit bun, față de un alt potențial cumpărător.

În schimb, în cazul contractului de închiriere, Codul civil utilizează noțiunea de „drept de preferință”, reglementând astfel, la art. 1828 alin. (1), dreptul de preferință al chiriașului la închiriere: „La încheierea unui nou contract de închiriere a locuinței, chiriașul are, la condiții egale, drept de preferință. El nu are însă acest drept atunci când nu și-a executat obligațiile născute în baza închirierii anterioare.”

Din ansamblul dispozițiilor menționate mai sus, rezultă că dreptul de preempțiune are o natură juridică distinctă de cea a dreptului de preferință, dreptul de preempțiune fiind o noțiune specifică vânzării și contractelor de vânzare, pe când închirierii și contractelor de închiriere le este specific dreptul de preferință.

Chiar dacă art. 1828 alin. (2) din Codul civil prevede că dispozițiile referitoare la exercitarea dreptului de preempțiune în materia vânzării sunt aplicabile în mod corespunzător (în cazul dreptului de preferință al chiriașului la închiriere), aceasta nu înseamnă că dreptul de preempțiune și dreptul de preferință sunt două noțiuni juridice care pot fi confundate, dreptul de preempțiune fiind o noțiune specifică vânzării, iar dreptul de preferință rămânând o noțiune specifică închirierii.

Analizând modificarea adusă la Camera Deputaților (camera decizională) în legea trimisă spre promulgare, ar părea mai degrabă că legiuitorul ar fi avut în vedere, de fapt, instituirea unui drept de **preferință** al unităților hoteliere și al restaurantelor la închirierea locurilor de parcare, însă a fost utilizată (în mod incorect din punctul nostru de vedere) noțiunea de „preempțiune” în locul noțiunii de „preferință”, ceea ce, în practică, poate conduce la dificultăți în aplicarea și interpretarea normei, cu impact substanțial asupra securității raporturilor juridice între diferiți subiecți de drept.

De altfel, având în vedere situația particulară a locurilor de parcare aflate în proprietatea **publică** a unităților administrativ-teritoriale, acestea nici nu ar fi compatibile cu vânzarea (sau cu un eventual drept de preempțiune la vânzare), în condițiile în care art. 136 alin. (4) teza I din Constituția României prevede că bunurile proprietate publică sunt inalienabile.

Potrivit art. 36 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, *„actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc (s.n.), cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie”*. Apreciem că acest criteriu nu este îndeplinit în cazul modificării aduse la Camera Deputaților (camera decizională) în legea trimisă la promulgare, iar încălcarea normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative constituie un viciu de natură a afecta standardele de calitate a legii.

Pentru a evita eventuale incertitudini sau excese în aplicarea legii și pentru a asigura previzibilitatea actului normativ, este necesar ca legiuitorul să revizuiască norma privind conferirea priorității unităților hoteliere și restaurantelor (la închirierea locurilor de parcare aflate în proprietatea publică sau privată a unităților administrativ-teritoriale și la o distanță mai mică de 50 m de unitățile hoteliere și restaurantele respective), **în sensul înlocurii noțiunii de „preempțiune” cu cea de „preferință” sau prin identificarea unei alte soluții care să respecte regulile de previzibilitate și claritate a normei juridice.**

Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, noțiunea de previzibilitate a legii impune legiuitorului ca normele pe care le edictează să fie clare, ușor de înțeles, fără un conținut echivoc și precise (Decizia Curții Constituționale nr. 710/2016, paragraful 28). Orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative ce includ și previzibilitatea legii, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și de clar pentru a fi aplicat (Decizia Curții Constituționale nr. 62/2018, paragraful 51).

La nivel european, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Astfel, pentru ca o lege să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv și să țină cont de scopul legitim urmărit pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (Cauza Rotaru împotriva României, paragraful 52 și Cauza Sissanis împotriva României, paragraful 66).

De asemenea, o lipsă de claritate și precizie a unei norme juridice este de natură a conduce la încălcarea principiului securității juridice, principiu strâns legat de principiul accesibilității și de cel al previzibilității legii. Ar fi de menționat că securitatea juridică reprezintă una dintre valorile fundamentale ale

statului, consacrată în mod implicit în cuprinsul art. 1 din Constituția României, constituind o garanție a statului de drept.

Totodată, securitatea juridică este un concept care se definește ca un complex de garanții de natură sau cu valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea căroră legiuitorul are obligația constituțională de a asigura atât o stabilitate firească dreptului, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și libertăților fundamentale (a se vedea în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 454/2018, paragraful 48).

În concluzie, având în vedere argumentele expuse mai sus, revizuirea noțiunii de „preempțiune” prevăzute de legea trimisă spre promulgare ar fi de natură a întări caracterul eficient și echitabil al reglementării în această sferă a relațiilor sociale. O lege cu formulări clare, precise și previzibile va fi aplicată unitar și fără incertitudini, asigurând atât atingerea obiectivului legitim de apărare a valorilor sociale vizate, cât și respectarea principiilor statului de drept.

Față de argumentele expuse mai sus și având în vedere competența legislativă exclusivă a Parlamentului, vă solicit reexaminarea Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 150/2024 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea și desfășurarea activității de turism în România.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

